

[Rahbæk Møller]

behov for, en sådan politik, at virksomhederne kan se, at her er et område, hvor det kan betale sig at sætte kræfter ind, her vil der være markeder, her vil der være udviklingspenge, her vil regeringen gøre, hvad der er menneskeligt muligt for at sikre fremgang og trivsel. Det er netop denne type indsats fra Industriministeriets side, som er en af årsagerne til de japanske succeser.

Hvad gør regeringen? Ja, CO₂-afgiften er jo en god illustration: I stedet for at erkende, at en sådan afgift vil komme i hele EF i løbet af overskuelig tid, og at det derfor vil være en god idé at forberede dansk erhvervsliv i tide, så omstillingen er sket herhjemme, når de andre lande skal i gang, kæmper regeringen imod, og det er faktisk et stort problem. CO₂-afgiften som sådan kan oppositionen gennemføre, men det er svært for en opposition at gennemføre den nødvendige opfølgende erhvervspolitik, fordi en sådan kræver en blanding af administrative og lovgivningsmæssige initiativer.

Endnu er Danmark et af de lande, der har de største muligheder for at etablere sig på det miljøteknologiske område, men udviklingen står ikke stille, og mulighederne bliver ikke ved med at være der, hvis de ikke udnyttes. Netop derfor er det så ærgerligt, at mulighederne forspildes i disse år.

Lad mig tage et andet eksempel: I november fandt den tredje europæiske kongres om teknologivurdering sted i Milano. Her slog det alle danske deltagere, at Danmark ude i den store verden anses for at være foregangsland sammen med Holland. Disse to lande er, set udefra, de bedste til at udvikle teknologi i en social sammenhæng. Det kunne være en væsentlig styrke i erhvervsudviklingen, hvis det blev gjort klart – og det er det måske også i nogen grad, men mulighederne ville være langt bedre, hvis der var tale om en klar og genkendelig politik synlig for virksomhederne – at det drejer sig om at udvikle teknologi i en samfundsmæssig sammenhæng, og at vi her har nogle muligheder, der er lidt bedre end andre landes.

Det er ikke kun, når det drejer sig om at lægge indhold i erhvervspolitikken, at regeringen er passiv; ganske elementære erhvervspolitiske virkemidler anvendes ikke. I Forskningsudvalget har vi i det forløbne år interesseret os for erhvervslivets forskning og har herunder besøgt nogle forskningstunge virksomheder for at hø-

re deres mening om, hvilke virkemidler der har stimuleret deres forskning og derfor også i fremtiden vil kunne stimulere dem og andre virksomheder. Svaret var entonigt: Udviklingskontrakter i tilknytning til den offentlige sektor og lån fra Udviklingsfonden, netop de to muligheder, der blev afskaffet den sorte nat i december 1989. Det skal tilføjes, at på den iværksætterkonference, som SF afholdt i marts, blev de samme mangler nævnt fra teknologiske iværksætters side. Det er i det hele taget karakteristisk, at uanset hvem man taler med både her i huset og udenfor, er der ingen uden for Fremskridtspartiets og regeringens række, der forstår, hvorfor Udviklingsfonden og udviklingskontrakter blev afskaffet.

Jeg kunne nævne mangfoldige andre mangler: mangel på en iværksætterpolitik, mangel på en eksportpolitik og mangel på en regional erhvervspolitik. Vi har i beslutningsforslaget om en aktiv og dynamisk erhvervspolitik fremlagt vores bud, og jeg skal ikke gentage det hele her. Hvad angår kommunal erhvervspolitik, er der håb forude på grund af oppositionens indsats.

Jeg vil lige indskyde en bemærkning, for både i ministerens og i de to regeringspartiers ordførers indlæg blev som begrundelse for passiviteten nævnt, at regeringen ikke ønsker at give erhvervstilskud. Det er det gode gamle trick med, at når man ingen argumenter har, så opfinder man et argument, som man tillægger modparten, og som er så indlysende tåbeligt, at det er let at argumentere imod.

Derfor vil jeg godt gøre det klart, at fra SF's side ønsker vi ikke at sylte erhvervslivet ind i generelle erhvervstilskud, vi ønsker ikke at bevare, hvad der ikke kan stå af sig selv. Det, vi derimod ønsker, er klare erhvervspolitiske signaler, vi ønsker en ordentlig erhvervsmæssig infrastruktur, vi ønsker at bruge de erhvervspolitiske kræfter, der ligger skjult i den offentlige sektor, og vi ønsker, at samfundet tager en del af risikoen ved store satsninger, f.eks. på forskning og udvikling og på eksportmarkederne. Der er brug for kraftige initiativer, ikke for generelle erhvervstilskud.

Det er ikke mangel på råd, der er årsag til regeringens passivitet. Både fra SF's og fra andre partiers side har vi gentagne gange peget på de forsømte muligheder, og forleden kunne vi læse, at også Erhvervsfremmerådet, som regerin-